

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22CoCsp/21/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8319204857
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8319204857.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Branislava Brezu v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zast. Remedium Legal, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: K. Z., Y.. XX.XX.XXXX, C. XXX/X, P. J., o zaplatenie 218,34 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 27.01.2020, č.k. 5Csp 75/2019-72, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.
- II. Zrušuje rozsudok vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 143,34 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne z dlžnej sumy 143,34 eura od 22.5.2018 do zaplatenia v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, ďalším výrokom žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a napokon priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 31 % s tým, že o výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Citoval ustanovenie § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3,5, § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) a d), § 9 ods.1 a 2 a § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej ako „ZoSÚ“).

3. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že právny predchodca žalobcu C. C. a.s. a žalovaný uzavreli Zmluvu o kreditnej karte dňa 19.11.2015, na základe ktorej žalovaný žiadal spoločnosť C. C. a.s., o spotrebiteľský revolvingový úver (kreditná karta) s úverovým rámcom 300 eur. Zistil, že Zmluvou o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE zo dňa 21.05.2018 a prílohami k tejto zmluve, C. C., a.s. E., IČO: XX XXX XXX ako postupca, postúpila pohľadávku vo výške 437,08 eur voči žalovanému na postupníka - spoločnosť žalobcu. Považoval za nesporné, a to vzhľadom na povahu účastníkov tejto zmluvy, že predmetný zmluvný vzťah je vzťahom spotrebiteľským, keďže právny predchodca žalobcu ako dodávateľ pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a uzavrel predmetnú zmluvu so žalovaným, ktorý je fyzickou osobou - nepodnikateľom. Zároveň posúdil uvedenú zmluvu ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa ZoSÚ. Mal za preukázané, že predmetná úverová zmluva neobsahuje údaj požadovaný ZoSÚ podľa § 9 ods. 2 písm. l) a to údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve nie je žiadna zmienka o splátkach. Takéto znenie zmluvy je pre bežného spotrebiteľa nejasné, neurčité a nie je ani v súlade s uvedeným zákonným ustanovením a s

cieľom tejto právnej úpravy. V uzatvorenej zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je ani uvedená konečná splatnosť úveru, teda nie je naplnená dikcia §9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ. Podľa súdu prvej inštancie má byť údaj o termíne konečnej splatnosti úveru uvedený presne, a to uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roku, kedy spotrebiteľský úver nadobudne konečnú splatnosť. Ďalej mal za preukázané, že Zmluva neobsahuje náležitosti v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ. Aj keď uvedená listina obsahuje výšku RPMN a opis predpokladov, neobsahuje tieto predpoklady použité na výpočet tejto RPMN tak, ako to požaduje citované ustanovenie ZoSÚ. A napokon súd prvej inštancie konštatoval, že úverová zmluva neobsahuje ročnú úrokovú sadzbu, obsahuje len interval v rozmedzí od 0 - 45% a to v závislosti od výšky čerpania úverového rámca k začiatku účtovného obdobia, zníženej o sumy všetkých splátok klienta uhradených ku dňu splatnosti. Podľa názoru súdu aj tento dôvod spôsobuje, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov vzhľadom na ustanovenie § 9 ods. 2 písm. i) v spojení s ustanovením §11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ. Žalovaný tak má žalobcovi vrátiť len sumu reálne čerpaných prostriedkov z úverovej zmluvy, pričom bolo preukázané, že žalovaný celkovo vyčerpal sumu 316,92 eura a vrátil žalobcovi už sumu 173,58 eura. Preto žalobe žalobcu vyhovel v časti o zaplatenie 143,34 eura a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

4. Súd prvej inštancie považoval zmluvné dojednania týkajúce sa poplatkov za neprijateľné zmluvné dojednanie, ktoré spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. V prípade, že ide o spotrebiteľský vzťah, musí ísť o také zmluvné dojednanie, ktoré obstoí v rámci povinnej súdnej kontroly neprijateľných podmienok so zreteľom na povahu, obsah a všetky osobitosti právneho úkonu, so zreteľom na vzájomné práva a povinnosti účastníkov spotrebiteľskej zmluvy a v neposlednom rade i so zreteľom na sankcionovanie nesplnenia povinností na strane oboch účastníkov zmluvy. Kritériu prijateľnosti zmluvnej podmienky a rovnovážnosti práv a povinností strán spotrebiteľského vzťahu nezodpovedá podmienka o poplatku, ktorý nemá pre spotrebiteľa žiaden preukázateľný prínos a za ktorý sa mu nedostáva žiadneho protiplnenia.

5. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V konečnom dôsledku bol v konaní úspešnejší žalobca, ktorému patrí náhrada trov konania po odpočítaní jeho neúspechu v konaní od jeho úspechu v konaní, tj. v rozsahu 31 % z trov konania, na ktoré by mal žalobca nárok pri plnom úspechu.

6. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. V odvolaní namietal, že neboli splnené podmienky pre rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 297 písm. b) CSP, t.j. bez nariadenia pojednávania. Rozhodnutie súdu je podľa názoru žalobcu nesprávne, resp. vychádza z nesprávneho procesného postupu. Súd prvej inštancie nevyslovil svoje predbežné právne posúdenie, neprezentoval pred stranami aktívnu vecnú legitímáciu ako spornú skutočnosť, čím nevytvoril zákonný priestor na doplnenie dôkazov. Na základe toho súd odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. V prípade, ak by súd nariadil vo veci pojednávanie a prezentoval svoje predbežné právne posúdenie ohľadom bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru ako spornej skutočnosti, žalobca by uplatnil ďalšie prostriedky procesného útoku. Súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietal nesprávne právne posúdenie ohľadne posúdenia podstatných náležitostí úveru poskytnutého na základe Zmluvy o kreditnej karte zo dňa 19.11.2015 podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ. V prejednávanej veci bol žalovanému zo strany právneho predchodcu žalobcu poskytnutý úver formou povoleného prečerpania, ktorý mal žalovaný splácať vždy do konca príslušného mesiaca. Takýto typ úveru je vyňatý z pôsobnosti ZoSÚ a preto zmluva uzatvorená medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobcu nemusela spĺňať náležitosti v zmysle ust. § 9 ZoSÚ a úver tak nie je možné posúdiť ako bezúročný a bez poplatkov. Pre úplnosť uviedol, že takýto typ úveru musí spĺňať náležitosti podľa ust. § 4 ods. 14 ZoSÚ, pričom zmluva uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným spĺňa všetky náležitosti vyžadované týmto ustanovením. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho v napadnutej časti zmenil tak, že vyhovie žalobe aj v zamietnutej časti o zaplatenie 74,97 eura s prísl. a žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania v rozsahu 100 % resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

8. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať. Vzhľadom na suspenzívny účinok odvolania žalobcu, odvolací súd preskúmal rozsudok len v jeho zamietavom výroku a súvisiacom výroku o trovách konania. Nakoľko žalovaný vo vzťahu k vyhovujúcemu výroku odvolanie nepodal, odvolací súd nemohol preskúmať správnosť tohto výroku, a ako taký nadobudol právoplatnosť.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci a procesným postupom súdu prvej inštancie, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

10. Odvolací súd sa najprv vyporiadal s odvolacou námietkou žalobcu, že v dôsledku nenariadenia pojednávania vo veci, súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Podľa § 177 ods. 1 a 2 CSP, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávania. Pojednávania nie je potrebné nariaďovať a) ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 2.000 eur, b) strany s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania súhlasia, c) to ustanovuje tento zákon.

12. Podľa § 297 CSP, súd na prejednanie sporu nariadi pojednávania. Pojednávania nie je potrebné nariaďovať, ak a) sa vo veci rozhoduje rozsudkom pre zmeškanie v prospech spotrebiteľa, b) ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000 eur.

13. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že súd prvej inštancie na prejednanie veci nenariadil pojednávania, ale došlo k verejnemu vyhláseniu predmetného rozsudku dňa 27.01.2020, ktoré bolo vopred oznámené vyvesením na úradnej tabuli a webovej stránke súdu prvej inštancie.

14. Ustanovenie § 297 CSP zakotvuje výnimku zo zásady ústnosti v spotrebiteľských sporoch a upravuje procesné situácie, v ktorých nie je potrebné nariadiť pojednávania. Formulácia ust. § 297 písm. b) CSP korešponduje s § 177 ods. 2 písm. a) CSP, pričom ich spoločnými znakmi sú jednoduché právne posúdenie veci, nespornosť skutkových tvrdení strán a bagateľný cenzus s rozdielnou výškou. Cieľom prvých dvoch znakov je, aby pojednávania nebolo potrebné nariaďovať v zásade v takých sporoch, kde nie je potrebné dokazovanie a nie je nevyhnutné ústne pred súdom prejednávať argumenty strán, týkajúce sa právneho posúdenia veci.

15. Posúdiac predmetnú vec podľa vyššie citovaných procesných ustanovení odvolací súd zhodne s prvoinštančným dospel k záveru, že v danom prípade boli splnené zákonné podmienky, aby v predmetnom spotrebiteľskom spore nebolo nevyhnutné na prejednanie sporu nariadiť pojednávania. Keďže žalovaný nevyužil možnosť vo veci sa vyjadriť, v dôsledku čoho skutkové tvrdenia žalobcu obsiahnuté v žalobe nerozporoval, je potrebné uzavrieť, že skutkové tvrdenia strán neboli sporné. Zároveň bola splnená i ďalšia podmienka, že išlo o otázky jednoduchého právneho posúdenia veci, keďže išlo len o plnenie z bežnej spotrebiteľskej zmluvy, včítane posúdenia obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere a súlad odplaty s dobrými mravmi, pričom nejde o posúdenie ojedinelé, ale hromadne sa opakujúce za obdobných zmluvných podmienok. To, že hodnota sporu bez

príslušenstva neprevyšuje zákonný limit 1.000 eur, keďže istina v danom prípade predstavuje sumu 218,34 eura, je úplne nesporné.

16. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade boli splnené zákonné podmienky, aby súd prvej inštancie postupoval podľa procesného ust. § 297 písm. b) CSP a vo veci nenariadil pojednávanie, pričom realizoval verejné vyhlásenie rozsudku. Takýto postup súdu nemožno hodnotiť ako nesprávny, nedošlo ním k odňatiu procesných práv stranám, ani k porušeniu práva na spravodlivý proces. Táto odvolacia námietka žalobcu preto neobstojí.

17. Podľa § 181 ods. 1 a 2 CSP, po vyvolaní veci a úkonoch podľa § 180 žalobca prednesie podstatný obsah žaloby a vyjadrení podľa § 167. Žalovaný má právo vyjadriť sa k prednesu žalobcu. Strana môže odkázať na svoje písomné podanie. Po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu.

18. Odvolací súd nepovažuje za dôvodnú odvoláciu námietku žalobcu spočívajúcu v tvrdení, že súd prvej inštancie porušil ust. § 181 ods. 2 CSP tým, že stranám sporu neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na skutočnosť, že takúto povinnosť má súd v zmysle ust. § 181 ods. 2 CSP vykonať na prvom pojednávaní. V danom prípade súd prvej inštancie nenariadil pojednávanie, nakoľko mal splnené procesné podmienky na verejné vyhlásenie rozsudku podľa § 297 písm. b) CSP.

19. Z ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, čo možno považovať za nesprávne právne posúdenie veci. „Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci spočíva konkrétne v tom, že „súd na zistený skutkový stav aplikoval nesprávnu právnu normu alebo aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval a napokon ak právnu normu správne interpretoval, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval“ (citované z rozhodnutia NS SR sp. zn. 2 MCdo 4/2009). V každom prípade sa však v prípade nesprávneho právneho posúdenia jedná buď o nesprávnu aplikáciu právnej normy alebo o nesprávnu interpretáciu právnej normy, pričom ani jeden a ani druhý prípad nemožno subsumovať na daný spor.

20. Podľa § 9 ods. 2 písm. i) ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru.

21. Podľa ustanovenia § 11 ods. 1 ZoSÚ, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa),

22. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplýva, že pôvodný veriteľ, banka, na základe zmluvy o Kreditnej karte (spotrebiteľský úver) zo dňa 19.12.2015 poskytol žalovanému ako dlžníkovi finančné prostriedky vo výške úverového rámca 300 eur vo forme platobnej karty, ktorý umožňoval žalovanému opakované čerpanie danej sumy. Výška mesačnej splátky v návrhu zmluvy, ktorú žalobca predložil súdu bola pri limite 300 eur 15 eur. V čl. I. bol uvedený typ kreditnej karty, celkový úverový rámec, a úrok, ktorý bol rôzny podľa výšky čerpania k začiatku účtovného obdobia.

23. Je nepochybné, že Zmluva o kreditnej karte zo dňa 19.11.2015 uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, je štandardná formulárová spotrebiteľská zmluva, keďže právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný je spotrebiteľ, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej

činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Z uvedeného je zrejmé, že na predmetné zmluvy je nutné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Predmetná zmluva je zároveň zmluva o spotrebiteľskom úvere v zmysle ZoSÚ.

24. V Zmluve o kreditnej karte zo dňa 19.11.2015 sa výška úroku rozlišuje podľa výšky čerpania úverového rámca k začiatku účtovného obdobia. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že chyba jasná dohoda o úrokovej sadzbe, určenie úrokovej sadzby takýmto spôsobom teda v závislosti od výšky čerpania je neprípustné a je jednoznačne v neprospech spotrebiteľa. V zmluve teda chyba zákonná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ZoSÚ, úrok podľa § 9 ods. 2 písm. i), čo spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. Výška úrokovej sadzby musí byť riadne určená a predstretá spotrebiteľovi najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu. V opačnom prípade by sa minulo účinku ust. § 4 ZoSÚ účinného v rozhodnom čase, ktorého cieľom bolo zabezpečiť, aby bol spotrebiteľ v potrebnom rozsahu informovaný o základných skutočnostiach týkajúcich sa zmluvného vzťahu už v čase jeho vzniku. Údaj o úrokovej sadzbe preto nemôže byť zmenený jednostranným úkonom zo strany veriteľa.

25. Odvolací súd vo vzťahu k výške úroku navyše dodáva, že podľa výšky dohodnutého rozpätia úrokovej sadzby (od 21 % až 42 %), je táto v rozpore s dobrými mravmi. Podľa obsahu Zmluvy o kreditnej karte medzi stranami sporu bol dohodnutý úrok od 21 % až 42 % ročne. Výška úrokovej sadzby z úverov obdobných v rozhodnom období na internetovej stránke Národnej banky Slovenska (úverová zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú dňa 19.11.2015) v rozhodnom období bola 10,91 % ročne. Dohodnutá výška v danom prípade (úvery nad 5 rokov) predstavuje zhruba dvoj až štvornásobok výšky úrokovej sadzby, za ktorú poskytovali banky úvery v rozhodnom čase, teda v čase uzavretia úverovej zmluvy.

26. Žalobca má preto nárok len na vrátenie sumy ako rozdielu medzi výškou reálne čerpaného úveru a úhradami žalovaného, t.j. sumy 316,92 eura - 173,58 eura, teda 143,34 eura. Preto bola žaloba dôvodná len v tejto časti o zaplatenie sumy 143,34 eura a správne súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku ako nedôvodnú zamietol.

27. Za toho stavu odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

28. Pokiaľ ide o trovy prvoinštančného konania, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že súd prvej inštancie aplikoval ust. § 255 ods.2 CSP, konštatovaním, že v konaní bol úspešnejší žalobca, ktorému patri náhrada trov konania v rozsahu 31 % z trov konania, na ktoré by mal žalobca nárok pri plnom úspechu.

29. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti, teda petitu a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. U žalobcu ide o plný úspech v konaní iba vtedy, ak sa výrok meritorneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana sporu, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu trov všetkých účelne vynaložených trov proti druhej strane sporu, ktorá vo veci úspech nemala. Ak strana sporu nemá plný úspech vo veci, vždy má čiastočný úspech, t.j. každá strana je sčasti úspešná a sčasti neúspešná.

30. Napriek uvedenému odvolací súd zástava názor, že úlohou súdu nie je len mechanicky rozhodovať o náhrade nákladov podľa výsledku sporu, ale zvážiť, či tu neexistujú ďalšie rozhodujúce okolnosti majúce podstatný vplyv na priznanie alebo nepriznanie náhrady účelne vynaložených nákladov. Súdu priamo zo zákona vyplýva povinnosť pri rozhodovaní o náhrade trov konania skúmať i (ne)existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP. V žiadnej právnej veci sa strana sporu nemôže spoliehať na to, že zmierňujúce ustanovenie § 257 CSP sa ho nedotkne.

31. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s uvedenými skutočnosťami ako s dôvodmi hodnými osobitného zreteľa, ktoré zakladajú aplikáciu ust. § 257 CSP.

32. V prejednávanej veci je evidentné, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným vychádza zo spotrebiteľskej zmluvy a zároveň predmetom sporu bola suma 218,34 eura, teda tzv. drobný spor (predtým § 200ea O.s.p., teraz konanie s nízkou hodnotou sporu), ktorý síce v súčasnosti v Civilnom

sporovom poriadku nemá ekvivalent, avšak podľa názoru odvolacieho súdu predstavuje dôvod hodný osobitného zreteľa (§ 257 CSP) v rozsahu trov konania

33. Zároveň pokiaľ voči spotrebiteľovi v spotrebiteľskej veci boli použité nekalé obchodné praktiky či uplatnené nároky na plnenia v rozpore s dobrými mravmi, predstavuje to dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý je dôvodné náhradu trov konania nepriznať.

34. Odvolací súd pripomína, že podnikateľské aktivity žalobcu sú odvolaciemu súdu známe z jeho činnosti, žalobca opakovane a úmyselne porušuje právne predpisy na ochranu spotrebiteľa, nerešpektuje súdne rozhodnutia, ktorými boli jednotlivé zmluvné podmienky vyhlásené za neprijateľné, dlhodobo koná vo vzťahu k spotrebiteľom v rozpore s dobrými mravmi, čo sa nedá označiť inak ako nekalá obchodná praktika.

35. Obsahové náležitosti rozsudku určuje ustanovenie § 220 CSP. Ich správnosť a úplnosť je predpokladom vykonateľnosti a preskúmateľnosti rozhodnutia. Či je rozhodnutie preskúmateľné alebo nie, sa dá zistiť len z jeho odôvodnenia.

36. Keďže nedostatočné zdôvodnenie rozhodnutia je potrebné hodnotiť ako nesprávny procesný postup súdu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

37. Úlohou súdu prvej inštancie po vrátení veci bude opätovne rozhodnúť o trovách konania vo vyššie uvedených intenciách s tým, že posúdi, či v tejto veci existujú skutočnosti, ktoré odôvodňujú aplikáciu ust. § 257 CSP. Súd prvej inštancie svoje závery odôvodní v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP tak, aby jeho rozhodnutie bolo presvedčivé.

38. Prvoinštančný súd, ktorý je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP) v novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

39. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).